

ДЖ. Д. СЕЛИНДЖЪР ИДИ ДА ВИДИШ ЕДИ

Превод от английски: Любомир Николов, 2014

chitanka.info

Спалнята на Хелън винаги бе подреждана, докато тя се къпеше, тъй че когато излезе от банята, по тоалетката нямаше нито снощни бурканчета от крем, нито мазни памуци, а в огледалото проблясваха отраженията на идеално оправено легло и добре наместени възглавнички по креслата. В ясни дни като днешния топлите слънчеви петна подчертаваха пастелните тонове, подбрани според наръчника по декорация.

Тя тъкмо четкаше гъстата си червена коса, когато влезе прислужницата Елси.

— Господин Боби е тук, госпожо — каза Елси.

— Боби? — повтори Хелън. — Мислех, че е в Чикаго. Подай ми халата, Елси. После го покани да влезе.

След като загърна тъмносиния халат върху дългите си голи крака, Хелън продължи да се реши. Внезапно зад гърба ѝ изникна висок сламенорус мъж с шлифер, който бързо мина край нея и мимоходом я погали с пръст по тила. Отправи се към шезлонга в другия край на стаята и се просна на него, както си беше с шлифера. Хелън го виждаше добре в огледалото.

— Здравей — каза тя. — Хей. Тъкмо беше подредено. Мислех, че си в Чикаго.

— Върнах се снощи — каза с прозявка Боби. — Боже, колко съм уморен.

— Успешно ли мина? — попита Хелън. — Нали беше отишъл да чуеш как пее някакво момиче или нещо подобно.

— Тъхъ — потвърди Боби.

— Биваше ли я?

— В гърдите — много. Не и в гласа.

Хелън остави четката, стана и се премести на стола с прасковен цвят до краката на Боби. Извади пиличка от джоба на халата и се зае с дългите си розови нокти.

— Какво друго знаеш? — попита тя.

— Не много — каза Боби.

Той се понадигна с пъшкане, извади пакет цигари от джоба на шлифера, върна ги обратно, после стана, за да си свали горната дреха. Метна тежкия шлифер върху леглото на Хелън, разпилявайки сноп слънчеви лъчи. Хелън продължаваше да си пили ноктите. Боби седна на ръба на шезлонга, запали цигара и се приведе напред. Слънцето

огряваше и двамата, подчертавайки изкусително млечната белота на нейната кожа; при Боби нямаше какво да се подчертава освен пърхота и торбичките под очите му.

— Искаш ли работа? — попита Боби.

— Работа ли? — отвърна Хелън, продължавайки да работи с пилата. — Каква работа?

— Еди Джаксън започва репетиции за нов спектакъл. Видях го снощи. Да го видиш само колко се е прошарил. И го попитах — имаш ли място за сестра ми? Той рече — може би, а аз му казах, че може да наминеш.

— Добре, че си казал *може* — рече Хелън, вдигайки очи към него. — Какво място ще ми даде? Третата отляво или нещо такова?

— Не съм го питал за мястото. Но все е по-добре от нищо, нали?

Хелън не отговори и продължи да си пили ноктите.

— Защо не искаш работа?

— Не съм казала, че не искам.

— Е, тогава какво ти пречи да се видиш с Джаксън?

— Не искам вече да пея в хора. Освен това ненавиждам Еди Джаксън.

— Даа — проточи Боби. Стана, отиде до вратата и подвижна: — Елси! Донеси ми чаша кафе!

После отново седна и каза:

— Искам да се видиш с Еди.

— Аз пък не искам да се виждам с Еди.

— Искам да го видиш. Остави за малко тая проклета пила.

Тя продължи заниманието си.

— Искам да отидеш там днес следобед, чуваш ли?

— Няма да ида там нито в днешния, нито в който и да било друг следобед — заяви Хелън и праметна крак върху крак. — Кого си мислиш, че командваш?

С полусвит юмрук Боби изби пилата от пръстите ѝ. Тя нито го погледна, нито вдигна пилата от килима. Просто стана, върна се до тоалетката и продължи да разресва гъстата си червена коса. Боби застана зад нея и потърси очите ѝ в огледалото.

— Искам да се видиш с Еди днес следобед. Чу ли ме, Хелън?

Хелън не спираше ресането.

— И какво ще направиш, ако не ида, отворко?

Той се засегна.

— Искаш ли да ти кажа? Искаш ли да ти кажа какво ще направя, ако не идеш там?

— Да, бих искала да ми кажеш какво ще направиш, ако не ида там — изкопира тона му Хелън.

— Не ме принуждавай. Ще ти запуша хубавите устенца — предупреди я Боби. — Господ ми е свидетел, искам да идеш там. Искам да се видиш с Еди и искам да приемеш проклетата работа.

— Не, искам да ми кажеш точно какво ще направиш, ако не ида там — каза Хелън, този път с естествения си глас.

— Ето какво ще направя — каза Боби, като я гледаше втренчено в огледалото. — Ще позвъня на жената на зализаното ти гадже да ѝ разкажа това-онова. Хелън се запревива от смях.

— Ами давай! Давай, умнико! Тя знае всичко за него!

Боби се обърка.

— Знае ли?

— Да, знае! И не наричай Фил „зализан“! Можеш само да си мечтаеш да изглеждаш и наполовина добре колкото него!

— Той е мошеник. Зализан гаден измамник — заяви Боби. — Такива гадняри вървят по пет за грош. Това ти е гаджетето.

— От твоята уста звучи като комплимент.

— Виждала ли си някога жена му? — попита Боби.

— Да, виждала съм жена му. И какво?

— Виждала ли си лицето ѝ?

— Какво толкова си се захласнал по лицето ѝ?

— Изобщо не съм се захласнал! Тя няма чаровна муцка като твоята. Просто едно обикновено, хубаво лице. Защо, по дяволите, не оставиш тъпия ѝ съпруг на мира?

— Не е твоя работа! — срязва го Хелън.

Пръстите на дясната му ръка изведнъж се впиха в меката плът на рамото ѝ. Тя изкрещя от болка, обърна се и от тази неудобна позиция, но с все сила отблъсна ръката му с opakото на четката за коса. Той изпъшка и бързо обърна гръб както на Хелън, така и на прислужницата Елси, която току-що бе донесла кафето. Елси остави подноса на диванчето до стола, където Хелън бе пилила ноктите си, после тихичко се оттегли от стаята.

Боби седна и с помощта на другата си ръка отпи глътка кафе без захар и сметана. На тоалетката Хелън бе почнала да навива косата си. Носеше я на тежък старомоден кок.

Той отдавна бе приключил с кафето, когато и последната фиба си дойде на мястото. Пушеше и зяпаше през прозореца. После Хелън се приближи до него. Придържайки реверите на халата върху гърдите си, тя седна с тихичко пъшкане на пода в краката му. Сложи ръка на глезена му, погали го и заговори с променен глас.

— Боби, извинявай. Но ти ме изкара от нерви, скъпи. Много ли те боли ръката?

— Няма значение — каза той, без да вади ръката си от джоба.

— Боби, аз обичам Фил. Честна дума. Не искам да си мислиш, че просто се занасям. Не го мислиш, нали? Искам да кажа... нали не си мислиш, че само се занасям, за да наранявам хората?

Боби мълчеше.

— Честна дума, Боб. Ти не познаваш Фил. Той наистина е страхотен.

Боби я погледна.

— Ти и твоите проклетни страхотни приятели. Не е един, не са двама. Онзи от Кливланд. Как му беше името, по дяволите? Ботуел. Хари Ботуел. Ами онзи русоляв хлапак, дето пееше при Бил Касиди? Двама от най-страхотните скапаняци, които си срещала някога. — Той пак се загледа през прозореца и накрая промърмори: — О, за бога, Хелън.

— Боб — каза Хелън, — знаеш на колко години бях. Ужасно млада. Знаеш го. Но Боб, този път е истинско. Честно ти казвам. Знам го. Никога преди не съм се чувствала така. Боб, нали дълбоко в сърцето си не вярваш, че търпя всичко това от Фил така, само за разнообразие?

Боби пак я погледна, вдигна вежди и присви устни.

— Знаеш ли какво чух в Чикаго? — каза той.

— Какво, Боб? — тихо попита Хелън, разтривайки глезена му с връхчетата на пръстите си.

— Чух двама души да си говорят. Не ги познаваш. Говореха за теб. За теб и онзи букмейкър Хансън Карпентър. Разчоплиха цялата история от игла до конец. — Той помълча. — И с него ли ходиш, Хелън?

— Това е гадна лъжа, Боб — кротко отвърна Хелън. — Боб, познавам Хансън Карпентър само колкото да си кажем здрасти.

— Може би! Но е чудесно за един брат да слуша такива неща, нали? Всички в града цвилят и се кикотят, като ме видят да се задавам иззад ъгъла!

— Боби. Ако вярваш на тия гадости, вината си е твоя, по дяволите. Какво ти пука за техните приказки? Ти си далеч над тях. Не бива да обръщаш внимание на мръсните им измислици.

— Не казвам, че съм повярвал. Казах, че го чух. Страшно е неприятно, нали?

— Е, не чак толкова — каза Хелън. — Ще ми хвърлиш ли една цигара?

Той метна пакета цигари в скута ѝ, после и кибрита. Тя запали, вдъхна дълбоко и махна с пръсти парченце тютюн от езика си.

— Ти беше такава страхотно хлапе — заяви лаконично Боби.

— О! И вече не съм ли? — попита Хелън с тънко момичешко гласче.

Той избягна отговора.

— Виж, Хелън. Ето какво ще ти кажа. Онзи ден, преди да замина за Чикаго, обядвах с жената на Фил.

— И какво?

— Тя е чудесно момиче. От класа — каза Боби.

— От класа, а? — повтори Хелън.

— Да. Чуй ме. Иди да се видиш с Еди днес следобед. Нищо няма да ти стане. Иди да го видиш.

Хелън смукна от цигарата.

— Мразя Еди Джаксън. Всеки път ми се слага.

— Слушай — каза Боби, ставайки от стола. — Ти знаеш как да си недостъпна, когато искаш. — Той се приведе над нея. — Трябва да тръгвам. Още не съм ходил в кантората.

Хелън стана и го загледа как си облича шлифера.

— Иди да видиш Еди — повтори Боби, докато си надяваше ръкавиците от свинска кожа. — Чу ли? — Той закопча шлифера. — Скоро ще ти звънна.

— О, значи скоро ще ми звънеш! — присмехулно повтори Хелън. — Кога? За четвърти юли?

— Не. Скоро. Напоследък съм адски зает. Къде ми е шапката? А, не я носех.

Тя го изпрати до вратата и изчака на прага, докато асансьорът дойде. После затвори и бързо се върна в стаята си. Пристъпи до телефона и набра номер с резки, но точни движения.

— Ало? — изрече в слушалката. — Свържете ме с господин Стоун, ако обичате. Обажда се госпожица Мейсън.

След миг гласът му прозвуча отсреща.

— Фил? — каза тя. — Слушай. Брат ми Боби беше тук. И знаеш ли защо? Защото онази твоя чаровна и миловидна женичка му разказала за теб и мен... Да! Слушай, Фил. Чуй ме. Никак не ми харесва това. Не ми пука дали имаш нещо общо, или не. Не ми харесва. Пет пари не давам... Не, не мога. Имам друг ангажимент... И тази вечер не мога. Можеш да ми позвъниш утре. Много съм разстроена от цялата история... Казах да ми позвъниш *утре*, Фил... Не... Казах *не*, Фил. Довиждане.

Тя остави слушалката, праметна крак върху крак и ухапа замислено кожичката на нокътя си. После се завъртя и извика:

— Елси!

Елси дотърча тихичко като мишка.

— Изнеси подноса на господин Боби. Когато Елси излезе от стаята, Хелън набра нов номер.

— Хансън? — каза тя. — Аз се обаждам. Ние. Ти си ужасно псе.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.